

SOMMEREN var nu ogsaa kommen til Danmark. Den havde været længe om at finde herop denne gang. Under Drypregn og graa Taage var Skoven sprungen ud. Foraarets Fødsel gik for sig som i Dølgemaal, ingen havde haft Glæde af det lysegrønne Under. Siden hen, mens Frugttræerne blomstrede, jog stride Hagelbyger over Landet, og Solglimtene kom og svandt under den blaasorte Himmel med en Pludselighed som Lyn.

Endelig den femte Juni, akkurat paa Grundlovsdagen, brød en frisk Nordvest Sommeren Vej og fejede Skyerne ud over Østersøen.

Man stod lige foran den store Valgkamp, og der var ikke mange af Folkepartiets Grundlovstalere, end ikke af dets Kættere, der modstod Fristelsen til at udlægge Tilfældet som et lykkeligt Varsel, et guddommeligt Tillidsvotum.

»Himlen har idag velsignet vore Vaaben!« forkyndte Tyge Enslev fra Talerstolen i Lyngebo Skov, hvor fem Tusinde Hoveder trængte sig omkring den gamle Fører. Rank og smilende stod han under det sommergrønne Løv med sit hvide Haar — den sidste